

SÁFÁRSÁG – 2. Első az Isten

Bor Ferenc élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Ságvár, 2018. 04. 30.

Köszönjük a Szent Szellemnek a gyógyító munkát! Az ízületekben, bokában és csontozat, fogazat területén mutatta az Úr a kenetet. Szeretettel köszöntünk benneteket! Szeretettel köszöntjük az internet hallgatóságot is! Tudnotok kell, hogy egy tanításból nem minden szól mindenkinek. Mindenki érzi a szívében, hogy mit kell elvennie belőle.

A Sáfárság sorozat 2. része következik, ennek a címe: *Első az Isten*.

A múlt héten az idő fontosságáról tanultunk, és azt egy gyönyörű Igével szeretném alátámasztani.

Jósué 10,13.

13. És megállt a nap, és vesztegle a hold is, amíg bosszút állt a nép az ő ellenségein. Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár könyvében? És megállt a nap az égnek közepén és nem sietett lenyugodni majdnem teljes egy napig.

A tudósok kiszámolták, hogy 23 óra 20 perc volt ez az idő, amíg a nap megállt. Azért volt erre szükség, mert Izrael népét az ellenség megtámadta, és hogyha bekövetkezik az este, a sötétség, akkor az ellenség el tud menekülni. Isten az imát meghallgatva megállította a napot, és így Izrael győzedelmeskedni tudott. Tehát ebből is látszik, hogy nagyon fontos az idő. Ebben az esetben különösen fontos volt.

1. Első helyen

A fontossági sorrendben első helyen kellene állnia Istennek. Vajon miért? Azért, mert Isten szemszögéből kell visszanyúlnunk az életünk minden más területéhez. Ezt láthatjuk az Ő parancsolataiban.

Máté 6,33.

33. Hanem keressétek először Isten országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.

Isten mindig ad. Ő bőkezűen ad. Az Ige egyértelműen mondja, hogy nem elvétetnek a dolgok tőlünk, hanem megadatnak. Ennek egyetlen feltétele van, hogyha Istent tesszük az első helyre.

Máté 22,37–38.

37. Jézus pedig mondja néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

38. Ez az első és nagy parancsolat.

Isten tudja, hogy szükségünk van a vele töltött időre, hogy megismerjük Őt, az Ő szeretetét, az elvárásait és a szellemi alapelveket, hogy tudjuk működtetni. Egy példát olvashatunk arról, hogy hogyan kell az Istent az első helyre tenni:

Lukács 10,38–42.

38. Lón pedig, mikor az úton mentek, hogy Ő bement egy faluba; egy Márta nevű asszon pedig befogadta Őt házába.

39. És ennek volt egy Mária nevű testvére, aki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az Ő beszédét.

40. Márta pedig foglalatoss volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem.

41. Felelvén pedig, monda néki Jézus: Márta, Márta, szorgalmas vagy és sokra igyekezel:

42. De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtöle.

Könnyű azonosulni az újszövetségi Máriával. A történet arról szól, hogy Jézus meglátogatta Mártát és Máriát. Máriának fontosabb volt mindennél, hogy tanuljon Jézustól, ezért a

Mester lábaihoz ült, hogy hallgathassa Őt. Jézus ilyenkor a teljes figyelmünket igényli. Nem szeretné, hogy a figyelmünk megosztott legyen. Amíg Jézussal vagyunk, lehetőség szerint zárjunk ki minden zavaró tényezőt. Kenneth Copeland április 7-i üzenete felhívja a figyelmünket a figyelemelterelésre. Máriát ötször említi az újszövetség, aki minden egyes alkalommal Jézus lábainál ült. Ez a hozzáállás Mária szellemi éhségére és szomjúságára utal. Nézzük meg most Mártát. Márta nagy szervező volt. Ő el volt foglalva a vendéglátással. Tevékenysége fontos volt, de Jézus mégis megintette őt, amikor arra panaszkodott, hogy Mária nem segít neki. Jézus azt válaszolta: Mária a szellemi eledelt választotta, ami örökre az övé. Bármi mást az embertől ellophatnak. De amit a szellemünkbe beépítünk Isten Igéjéből, azt senki nem veheti el. Jézus nem azt mondta, hogy a szervezés, a vendéglátás, a sütés-főzés nem fontos. Ezek sok örömet képesek szerezni nekünk. De a világi tevékenységek mégsem tudják megadni a Jézussal való élő közösség örömét, ezért több időt szükséges töltenünk Jézus lábainál. Vizsgáljunk meg két fogalmat: a Jézussal való közösség, és az érte végzett munka. A kettő nem azonos. A kettőt nem lehet felcserélni. Mária *Jézussal* volt közösségben, amikor a lábainál ült, és ez egy szellemi dolog. Márta *Jézusért* sütött-főzött, ami fizikai dolog. Gyakori probléma az, hogy a fizikai dolgokkal helyettesítik a szellemit, vallásos körökben. Mert úgy gondolják, hogyha Jézusért tesznek valamit, kitakarítják a templomot, összeszedik az egyházi adót, tehát az erre fordított idő közösség az Úrral. De ez nagy tévedés. Ez nem közösség, ez az érte végzett munka. A kettőt egyensúlyban kellene tartani, hogy legyen Jézussal közösségünk is, és ha érte teszünk valamit, annak is legyen helye. Amikor érkezik egy vendégszolgáltató, akkor azok a szentek, akik a szívükre kapják, nagyon szívesen sütnek. Ez egy áldott dolog, mert működik a vetés-aratás törvénye. De például a sütés, vagy a Facebookon való megosztás, ez mind fizikai cselekedet. Ezért ez nem helyettesítheti az Úrral való szellemi közösséget. Tehát még egyszer mondom: az Úrral való közösség az, amikor elvonulunk az imaszobánkba, és egyedül vagyunk, csöndben. Az érte végzett munka az, amikor valamit teszünk. Terem takarítás. Tehát a kettő között különbség van és nem szabad, hogy kiszorítsa a Jézussal való közösséget az érte végzett munka. Nem szabad átesni a ló másik oldalára, hogy csak Jézusért dolgozom, és nem vagyok vele közösségben. Mindkettő jó, csak az arányokat kell betartani.

2. Közösség

Kétféle közösségről beszélhetünk. A *gyülekezetben* egymással is közösségben vagyunk, és az Úr Jézussal is. A másik fajta közösség a *személyes* közösség Jézussal otthon. Amikor elcsendesedünk, visszavonulunk, az Igét tanulmányozzuk, vagy imádkozunk, és az Úrral beszélgetünk. A gyülekezetbe való járásról ír az Ige.

Zsidó 10,25.

25. El ne maradjunk az egybegyülekezésekről, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közeleg.

Az Úr Jézus visszajövele közeleg. Döbbenetes, hogy milyen kifogásokkal tudnak jönni a szentek, tisztelet a kivételnek. Ma beszélgettem egy pásztorársammal, és azt mondja, hogy olyan kifogásokkal jönnek, hogy ma van a kártyaparti, nem tudok jönni gyülekezetbe. A másik meg, ma van a házszentelő a szomszédomnál, nem tudok ott lenni az alkalmon. Ti pásztori dicséretet fogtok kapni, mert nektek is voltak olyan helyzeteitek, hogy a kettő között választanotok kellett. Vendégség vagy gyülekezet. Rokonság vagy gyülekezet. Többször hallottam tőletek, hogy inkább a gyülekezeti közösséget választottátok. Amikor gyülekezetben vagyunk, akkor is közösségben vagyunk az Úrral, de otthon meg egy egyéni közösségben tudunk lenni az Úrral. Az Istennel való kapcsolatban alapvető dolog az imádság, és a beszélgetés az Úrral. Az ima valójában egy közösség az Úrral.

1Thessalonika 5,17–19.

17. Szüntelen imádkozatok.

18. Mindenben hálátat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézusban tihozzátok.

19. A szellemet ki ne oltsátok.

A 17-es versre fókuszálnék. Senki nem tud szüntelenül imádkozni. Ez a vers az imádságos életről szól, amikor a szabad perceinket rövid imákra, vagy hálaadásra használjuk. Például: teregetés közben, ha a fürdőszobában vannak egyedül. Vannak, akik akkor is imádkoznak, amikor a buszhoz, vagy a vonathoz mennek. Vannak olyan percek, amikor a napi imádságon kívül még lehet az Úrral gondolatot váltani, vagy egy rövid imát elmondani, vagy egy hálát. Ezeket a rövid imákat, hálaadásokat a bosszankodás, az aggodalom, és az elkeseredés helyett kell megtennünk. Hogyha a házaspárok csak heti egy órát beszélgetnének, ők is alig ismernék meg egymást. Tehát ha nekünk nagyon laza és ritka a kapcsolatunk Istennel, akkor mi sem fogjuk Őt kellőképpen megismerni. Jézusnak is fontos volt, az Atyával való közösség.

Márk 1,35.

35. Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre, és ott imádkozék.

Látjátok? Jézus korán kelt, hogy elsőként az Atyával találkozhasson, és senki ne zavarja meg Őt az Atyával való közösségben. Ez alapján nekünk is szükségünk van külön imaidőre a napközben elmondott rövid fohászokon kívül. Nem lenne szabad, hogy az elfoglaltságra hivatkozva elmaradjon a napi imádság. Számúznunk kell a halogatást. Nagy öröm az, amikor meglátjuk az imaválaszokat. De Isten nem egy betanult imaszöveg monoton ismételtetését várja el tőlünk. Itt ugye a vallásos imákra gondol. Linda Dillow könyvéből van még ez a tanítás. Ugyanúgy beszélgethetünk az Atyánkkal tegeződve, mint a barátainkkal, vagy a gyülekezeti testvéreinkkel. Istent ugyanis minden apró részlet érdekli az életünkben. Viszont konkrétan meg kell neveznünk a kéréseinket és a hálaadásainkat. Ne általánosítsunk, hogy köszönöm, Uram, az áldásaidat, hanem pontosan nevezzük meg. Köszönöm, Uram, hogy megadtad az anyagiakat a fodrászra, a szemüvegre, a gumicserére, a számlákra. Tehát konkrétan meg kell nevezni. Nem adhatunk többet a szeretteinknek és a környezetünknek, mint amennyivel mi rendelkezünk. Itt a szellemi dolgokra kell gondolni. Azt a szellemi tudást tudjuk átadni, amivel rendelkezünk. Ezért úgy kellene viszonyulnunk Isten Igéjéhez, mint az éhes csecsemő.

1Péter 1,23.

23. Mint akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.

Egy csecsemő, amikor éhes, akkor szép nyugodtan feltartja a kis kezét, mint az iskolában a gyerekek és jelentkezik, hogy szeretne egy kicsit enni, vagy követeli? Ugye, az utóbbi? Követeli, addig nem marad csendben, amíg a pocak nincs tele. Nekünk is egy ilyen szellemi éhségre van szükségünk ahhoz, hogy kellőképpen tudjunk növekedni. A bensőnkben ugyanis a szellemi eledel tudja megelégtetni. Semmi más.

3. Imaszoba

Van egy gyönyörű Igénk, ami a belső szobával, az imaszobával foglalkozik.

Máté 6,6.

6. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet neked nyilván.

A Jézussal való kapcsolatunkat, közösségünket, legjobban csendességben tudjuk elmélyíteni és építeni. A belsőleges kapcsolat Istennel egy olyan intim kapcsolat, mint egy házasság a házaspároknál. Ha folyton rányitják az ajtót a házaspárra az intim percekben, akkor befellegzett a babaprojektnek. Ha benyitnak az imaszobába, a belső szobánkba, akkor pedig megtörik az Úrral való közösségünk, megtörik a kenet, és elszáll a kijelentés. Ez egy párhuzam.

Nem kellene komolyabban venni a Jézussal való intim közösségünket? Nem kellene komolyabban vennünk az imaszobánk csendjének zavartalanságát? Tudom, hogy ez nem mindig könnyű. De nyugodtan hivatkozhatnánk arra, hogy vendégem van. Magas rangú vendégem. Mégpedig Jézus személyében. Sok hívőnek nehézsége van ezen a területen. Talán hetente egyszer sikerül kiszorítania az imaidőt, aztán feladja. A legalkalmasabb idő az imára az, amikor egyedül vagy otthon. Ha zajos a környezet, kiülsz a kertbe, vagy akkor elmész otthonról oda, ahol egyedül tudsz lenni az Úrral. A csendesség nem törvény, hanem kapcsolat Istennel. Akkor se legyen büntudatunk, hogyha azt halljuk, hogy valaki reggel 5 órakor kel, azért, hogy imádkozhasson, mi pedig nem vagyunk erre képesek. A te közösséged Jézussal különbözni fog minden más hívő közösségtől. Tehát a Jézussal való közösség egyedi. A csendesség egy olyan idő, amelyben félrevonulsz Istennel. Ez nem a szolgálatra való felkészülés. Nem bibliaolvasás. Nem levélírás. Nem Facebookozás. Ez kimondottan Jézussal való közösség. Ez az idő kizárólag arra való, hogy elmélyítsd a közösségedet az Úrral. A naponkénti csendesség a te növekedésedet szolgálja az Úrban. Így áradhat Krisztus élete beléd, és rajtad keresztül mások felé, a családotd felé.

Efézus 4,16.

16. Akiből az egész Test, szép renddel egyberakva és egybeszerkesztve a kapcsok összességének segítségével, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkásságával teljesíti a Testnek növekedését a maga fölépítésére szeretetben.

Krisztus Testének tagjai vagyunk. Így nemcsak Jézussal van közösségünk, hanem egymással is. A szenteknek is van közösségük egymással. A közösség sokkal több, mint csupán barátság. *A görögben a közösség szó jelentése: együtt, megosztva.* A szent kapcsok között egy szent bizalom alakul ki, mert szükség van arra, hogy megosszák egymással a szellemi élményeiket. Ez igaz mindkét irányra. Aztán egy másik dolog az emlékeztető szolgálat. Ez abban segít, hogy Isten igazságait naponta meg tudjuk élni.

2Péter 1,12.

12. Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, habár tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.

Gyakorlatilag ez egy bátorító szolgálat. A másikat tudod segíteni, hogy meg van írva, hogy te ezt meg tudod tenni. Meg van írva, hogy Isten gondoskodik rólad. Meg van írva, hogy Jézus a te gyógyítód. Ezzel a másikat fel tudod emelni. Közben emlékezteted arra, hogy Istennek milyen ígérete van a számára. Én kaptam ma egy Igét a pásztortársamon keresztül:

Ésaiás 8,10.

10. Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljétek beszédet, de nem áll meg, mert az Isten van mivélünk!

Akik ellenem tanácskoznak, vagy ellened tanácskoznak, azoknak nem lesz jószerencsés a gonosz tervük, mert Isten van velünk. Imádkozzuk el együtt:

Tanácskoznak ellenem, de az haszontalan, eredménytelen! Nem áll meg az a beszéd, mert Isten van énvelem. Ámen.

Tehát hogyha látod, hogy valamelyik testvért valamilyen támadás éri, vagy másik ember, vagy másik szent támadja, akkor ilyen formában, ahogy most hallottátok, tudod őt bátorítani. Ez az emlékeztető szolgálat, hogy Istennek milyen ígérete van arra az esetre, amikor valaki ellen rossz tervet szőnek. Krisztus Testében nincsenek korhatárok. Így előfordulhat, hogy jóval idősebb, vagy jóval fiatalabb testvér útján is kaphatunk áldást, megerősítést Istentől. Mi egy nagy szellemi család tagjai vagyunk. Így az Úrban lehetnek nővérkéink, húgocskáink, bátyuskáink, öcsikéink.

4. Számadás

Mindannyiunk számára eljön az idő, amikor számot kell adnunk arról, hogyan gazdálkodtunk a ránk bízott dolgokkal.

Lukács 16,1–2.

1. Monda pedig az Ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek volt egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozzolja.

2. Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sárárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár.

A múlt héten három pontban foglaltuk össze, hogy mire kell figyelniünk. A *testünkre* gondot kell viselnünk, karban kell tartanunk, hogy minél tovább tudjuk szolgálni az Urat itt a földön. Aztán az *idővel* sáfárkodnunk kell, és az *anyagiakkal* is sáfárkodnunk kell. Még hozzátésem, hogy mindazzal sáfárkodnunk kell, amit a megváltásban kaptunk. Abban nagyon sok minden van. A kegyelemtől kezdve az áldásokig, minden. Élünk-e vele, vagy hagyjuk parlagon? Ez rajtunk múlik.

A Palánta szolgálat gondolataiból idézek ismét:

Gondolsz rá, hogy egy nap az időt is odahozod az Úr elé? Mint kosaraidban a gyümölcsöket? Ott lesz Ő előtte minden, amit tettél, ahogy éltél, ahogy jártál Vele, miután megismerted Őt, és ott lesz az idő is, mindazzal, amire kaptad, és ott lesz, amit kibontottál belőle. Ami a tiéd lett, és ami másoké lett általad. Amit az időből megnyertél, mint kincset, és ami Isten akaratában volt, gyümölcsöző lett, mások számára. Gondolsz rá, hogy vannak idők, amik arra adattak, hogy te épülj azok során? Ilyen a gyülekezeti alkalom is. Gondolsz rá, hogy vannak idők, amik pihenésre adattak? Gondolsz rá, hogy vannak idők, amikben egyszerre sokkal több minden történik, és ezeket áron kell megvenni, mert a jövő alapját jelentik. Itt azt értsük alatta, hogy azt az időt meg kell venni áron, hogy elmegyünk Heidi Baker alkalmára, meg augusztusban Daniel Kolenda alkalomra. Gondolsz rá, hogy vannak idők, amikor kifejezetten meg kell vizsgálnod, hogy mi legyen benne, mi maradjon ki, mert ezek kizárják egymást.

Nem könnyű döntések, de döntesz. Döntened is kell és jó lesz belőle, mert Jézusra figyelsz és Ő az idő Ura, a bölcsesség királya. Gondolsz rá, hogy vannak idők, amik nem a pénzkeresésre valók? Megint csak a gyülekezeti alkalmat tudom mondani példának. Gondolsz rá, hogy miért találta ki az Úr a sabbatot az ószövetségben? Pihenőnapnak. Gondolsz rá, hogy az Úrral eltöltött idő sohasem veszteség idő? Az idő mindig valamire adatott, és nem akármire. Tehát konkrét célra adja az Úr az időt.

Gondolsz rá, hogy az Úr téged is szeme előtt tart, amikor egy-egy időt, alkalmat elkészít? Miközben mást felüldítesz, magad is felüldülsz. Hálát adunk Istennek, hogy elkészítette még 2000-ben Benny Hinn alkalmát, amikor Budapestre jött. Most 2018-ban a Kolenda alkalmát, hogy Budapestre jön, mert különben mehetnének Európába valamelyik nagyvárosába, mert Európa szerte vannak alkalmak, csak nem mindegy, hogy rövidebb távot kell utaznunk, vagy el kell mennünk messzire. Isten gondol ilyenkor ránk, amikor elkészít egy ilyen alkalmat.

Gondolsz rá, hogy a kényszeresség megfoszt attól, amit Isten szeretne egy-egy élet-helyzetben? Hogy a mi Istenünk egy csodálatos, rugalmas személyiség? Gondolsz rá, hogy Ő azt akarja, hogy te is meglásd, amit Ő akar és érdeklí, hogy te mit szeretnél? Gondolsz rá, hogy az idő arra is való, hogy Őt megismerd úgy, ahogy csak most, csak itt ezen a földön, a földi életedben ismerheted meg Őt? Gondolsz rá, hogy ez kincs, amit viszel majd magaddal? – ezt az időre érti. Az Ő ismeretét, és amit Vele itt a földön meg tudtál tenni. Vele imádkoztál, vele látogattál, vele segítettél, vele adakoztál. Mindent vele tettél, a kerti munkákat és a háztartási munkát is, a gyermeknevelést, és a pihenést, a kikapcsolódást is. Mindent, mindent Ővele, és ez kincs. Viszed magaddal ebből a földi időből.

Kenneth Copeland március 14. üzenetében a következő áll: Isten Szelleme benned lakik, de lehet, hogy magányos. Az Úr arra vár, hogy bensőséges közösségben légy vele. Gondolkodj el a következő helyzeten: ha Jézus meglátogatna és helyet foglalna nálad, mit tennél? Az egyik lehetőség: mindent félretennél, hogy beszélgethess vele úgy, mint Mária. A másik lehetőség, hogy azt mondanád az Úr Jézusnak: „Úgy örülök drága Úr Jézus, hogy látlak. Bárcsak lenne erőm és időm beszélgetni veled! Ne tudd meg, hogy milyen napom volt ma,

még tévét nézni sincs erőm! Nyakamon a család. Talán majd legközelebb sikerül időt szakítanom rád.” Hiszem, hogy nem ezt tennétek. Nézzük meg a 2Korinthus 5,15-öt.

2Korinthus 5,15/b.

15/b. ...ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott.

Ha Jézus az imaszobádban ülne, akkor minden bizonnal leborulnál előtte és imádnád Őt. A tegnapi pesti alkalom során Manyika tett egy bizonyosságot, hogy ő találkozott az Úr Jézussal, és azt mondta, hogy olyan gyönyörű! Tehát, hogyha megjelenne az Úr Jézus, és biztos, hogy a dicsőség ragyog rajta, akkor nem tolnánk félre, hogy gyere holnap! Inkább a feladatokat tennénk félre. Nem számítana, hogy milyen fárasztó napod volt, megragadnád a lehetőséget, hogy csak rá figyelj. Kizárnál minden zavaró körülményt, hogy csak Vele légy. A családnak is jeleznéd, hogy neked most csendre van szükséged. Tudjátok, a sokgyermekes anyuka úgy jelezte a környezete felé, hogy neki csöndre és imaidőre van szüksége, hogy a kötényt a fejére húzta. A szállodában ezt úgy oldják meg, hogy az ajtón kívül a kilincsre fölakasztanak egy táblát, hogy ne zavarj!

A cél érdekében az elsőt kell tenni az első helyre és ez a mi esetünkben Isten. Januárban a befőttes üveg kísérletéről hallottatok. Röviden felvázolom, mert ez a fontossági sorrend példázata. Ha először tesszük be a nagy köveket, ami a fontos dolog, utána kis köveket, a kevésbé fontosat, majd a homokot meg a vizet akkor mindegyik belefér. De ha rosszul állítja fel az ember a fontossági sorrendet és először a homokot teszi bele, utána az apró köveket akkor már a nagy kövek, a fontos dolgok nem fognak beleférni. Tehát nem mindegy, hogy az apró dolgokkal kezdjük, vagy a fontos dolgokkal. Nem mindegy, hogy mit teszünk a fontossági sorrend élére. Jól szemlélteti ez a befőttes üveg kísérlet, hogy az apró, kevésbé fontos dolgok kiszorítják a nagy és fontos dolgokat. Ezért van szükség a fontossági sorrend felállítására és betartására. A nagyobb horderejű dolgokat kell az első helyre tenni és megcselekedni.

A tegnapi pesti tanításban is szó volt erről, hogy nem elég az Igét befogadni, meg is kell cselekedni, mert a Jakab levele írja, hogy a hit cselekedetek nélkül halott. Az időbeosztás is halott, hogyha az ember csak felírja, de nem cselekszi meg. Az időbeosztásunkat Istenhez kell igazítani, és nem fordítva. Azt nem lehet elvárni Istentől, hogy Ő igazodjon hozzánk. Egyébként is azt szoktuk imádkozni reggel, hogy a mai napon is minden Jézushoz igazodik. Arra van időnk, amire akarunk szakítani. Az is fontos dolog, hogy ne más ossza be az időnket, hanem a Szent Szellem vezetése alapján mi magunk állítsuk fel a fontossági sorrendünket. A magam példájából kiindulva a naptárba beírom mindig, hogy milyen programok vannak. Eleve a szolgálatok adottak. Hétfőn itt a gyülekezet, csütörtök, szombat böjtön szolgálat, ha közbe jön egy konferencia, azt is előre már beírom. Ezzel gyakorlatilag azt az időt szellemi értelemben lefoglalom, hogy oda nem jöhet más semmi. Hogyha a szeretteim vagy baráti körből valaki hívna valamilyen programra, akkor azt mondanám, hogy bocsánat, ezt el kell napolnunk, mert nekem ezeken a napokon van dolgom, szolgálatom van. Tehát azt jelenti, hogy Jézushoz kell igazodnunk. A rangsor felállításához szellemi növekedés szükséges. Minél jobban megismerjük Isten szellemi dolgait, törvényeit, annál jobban tudjuk felállítani a fontossági sorrendünket.

1Korinthus 7,29.

29. Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva ezért, azért akiknek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem volna.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy a család fontos, de az első az Úr, mert tőle származnak az áldások mind magunkra, mind a szeretteinkre. A szolgálat végzése céljából egy időre hátra lehet hagyni a családot.

Márk 10,29–30.

29. Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit én értettem és az Evangéliumért,

30. Aki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövővilágon pedig örök életet.

Nagyon fontos az ok. Itt az ok az Evangélium hirdetése, a szolgálat, nem pedig az, hogy rosszul áll a frizurája vagy bármi más. Ehhez az Igéhez kapcsolódik a Máté 12, 48–49-es vers.

Máté 12,48–49.

48. Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim?

49. És kinyújtván kezét az Ő tanítványaira, monda: Ímé, az én anyám és az én testvéreim!

Ebből az világlik ki, hogy Jézusnak fontosabb volt a szellemi családja. Tehát nem azt jelenti ez a két igesor, hogy a családot el kell dobni, hanem a szolgálat idejére, ha nem tartanak velünk, akkor mi elmehetünk szolgálatba, aztán majd visszatérünk. Saját magammal szeretnék példálózni mintaként Smith Wigglesworth példája alapján. Olvasni arról, hogy Wigglesworth, miután az étteremben megebédelt, elővette a Bibliáját, mert a nélkül nem ment sehova és magához vette a szellemi eledelt. Hangosan felolvasott egy szakaszt, utána az asztaltársaságát pedig elkezdte tanítani. Elméletileg vegyük azt, hogyha a családom piknikre hívna engem, és az lenne az én feladatom, hogy a nyársra tűzdeljem a sütni valót, akkor én ennek ellenére ebből a napból is fordítanék minimum egy órát az Úrral való közösségre. Fontos, hogy naponta legyünk az Úrral közösségben. Az Úrral nem járó családtagok ezt a lehetőséget nem fogják felajánlani, mert nem értik azt, hogy nekünk milyen fontos az Úr Jézussal közösségben lenni. Nem értik azt, hogy milyen fontos naponta az Úr Jézussal közösséget ápolni, ezért nekünk kell ezt a kis időt biztosítani. Én hálát adok a családomért, hogy ők maximálisan támogatják a szolgálatomat. Még egy saját példa: többször megtörtént velem, hogy valaki bejelentkezett, hogy jövök tíz órára. Ott leszek nálad tízre. Abba hagytam a munkámat, megfelelően felöltöztem és vártam. Az illető pedig nem jött. Ez egy holt idő, és az ember ilyenkor bizonytalanságban van. Ez idő alatt lehet, hogy meg tudtam volna mosni a hajamat, megírok egy levelet, vagy akármi. Miután többször kerültem ilyen helyzetbe, eldöntöttem, hogy nem csinállok ilyet, nem várok, hanem addig dolgozom, amíg az illető meg nem jön, hogy ne legyen hiábavaló idő, elvesztegetett idő.

5. Gondolkodjunk

Gondolkodjunk közösen, három lépésben.

Az *első* kiinduló pont a munkahely. Minden normálisan gondolkodó ember előnyben részesíti a munkahelyét minden más dologgal szemben. Ha kezdődik reggel 8-kor a műszak, akkor mindent hátrahagyva megy dolgozni. Én vagy reggel 8-ra mentem dolgozni, vagy este 6-ra. Attól függően, hogy nappalos voltam, vagy éjszakás. Függetlenül attól, hogy volt-e rokonság, vagy bármilyen ügy, vagy karácsony, vagy karácsonyfa díszítés, mindent hátra kellett hagynom, mert mentem dolgozni. A környezet számára is természetes, hogyha időre megy valaki dolgozni, akkor hátrahagyja a családját, a vendégeit, a háztartást, és mindent, ami van. Az is természetes, hogy a munkahelyen nem lehet vég nélkül telefonálni, nem lehet hosszasan trécelni, hanem a feladatokra kell koncentrálni. Tehát azt a munkát kell elvégezni, amiért fizetnek. Általánosságban elfogadott az, hogy a munkaidőben munkát kell végezni, mert munkabért kapunk érte. Tehát ez az alaphelyzet, hogyha dolgozni kellett menni, akkor mindenki elfogadta. A barátom is, amikor hívott, hogy segítsék neki hegeszteni, vagy fogjam a vasat, hogy össze tudja hegeszteni, ha azt mondtam neki, hogy most dolgozni kell menni, akkor megértette. Ha azt mondtam, hogy gyülekezetre kell menni, akkor azt mondta, hogy hát

biztos, hogy kell menned? Tehát a kívülállók nem értik az Úrral való közösségnek a fontosságát.

Második lépcső: munkát végzünk akkor is, ha az Úrnak teszünk otthon valamit. Például készülünk, imádkozunk, evangelizálunk, mert lehet interneten keresztül, és telefonon keresztül is, ugyanúgy működik. Munkát végzünk akkor is, hogyha valakinek van egy vállalkozása, és azt otthonról irányítja. Vagy pedig egy telefonos ügynök szolgálatot lát el valaki, azt is otthonról végzi. Munkát végzünk akkor is, hogyha a cég, ahol dolgozunk, egy nyelvvizsgára kötelez bennünket, és annak van egy időkerete, hogy mennyi idő alatt kell elvégezni. Ezekben az esetekben fizikailag ugyan otthon vagyunk, de mégsem vagyunk szabadok. Zavarmentes időre van szükségünk ahhoz, hogy ezeket a feladatokat el tudjuk látni.

Harmadik lépcső: következetesség szükséges. A következetesség jelentése a múlt héten hangzott el, hogy minden helyzetben ugyanazon elv szerint cselekedni. Tehát ha egy munkahellyel kapcsolatban úgy cselekszünk, hogy elmegyünk munkaidőre, és a munkaidő végén hazajövünk, és nem engedjük, hogy zavarjanak az egyéb körülmények, akkor a következetesség azt jelenti, hogy minden más esetben is így kellene eljárni. Ha a munkahelyet előnyben részesítjük minden mással szemben, akkor nem kellene az otthon végzett munkát is, az Úrnak végzett munkát is legalább ugyanazon a szinten kezelni? Vagyis az adott időre nem megengedni, vagy félretenni azokat a dolgokat, amelyek a munkahelyen sem engedélyezettek. Itt sok mindent fel lehet sorolni. A telefonálástól kezdve, a háztartási munka, trécselés. Rengeteg dolgot lehet itt felsorolni. Csak akkor tudunk eredményesek lenni, ha félreállítunk minden akadályt, és csak az adott feladatra koncentrálnak. Rajtunk múlik, hogy felemeljük-e arra a rangra az otthon végzett munkát, mint a munkahelyet. Mindenki a saját életének a kovácsa.

1Korinthus 1,9.

9. Hű az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.

Egy forrást szeretnék nektek megjelölni. Az Örömhírmondó ságvári újság 2010/10. számában már volt a Mária és Márta történetéről egy rövid cikk. Felírhatjátok, hogy otthon meg tudjátok keresni, interneten megtalálható. (Link: <http://bekevar.x3.hu/ohm.htm>) Jézus lábainál – ez a címe. Tehát ez a téma ott már szerepelt. Felolvasom nektek azért:

Jézus lábainál. A mai rohanó világban mindenkinek számtalan tennivalója adódik, de nem szabad megengednünk, hogy bármi is elvonja a figyelmünket a legeslegfontosabb dolgunkról. Koncentráljunk Isten Igéjére, mint ahogy Mária tette ezt a Mester lábainál. Jézus megintette a szorgoskodó Mártát, mert nem használta ki a kínálókozó lehetőséget, hogy jelenlétében időt töltsön. Minden alkalmat ragadj meg, hogy közösségben lehess Jézussal! Mindent tegyél félre annak érdekében, hogy eljuthass az istentiszteletre! Soha ne keress kifogást a távolmaradásra! Még egy kis engedetlenség is képes a kenet áradását korlátozni. Az elsőt tedd az első helyre! Valójában Jézusra van a legfőbb szükségünk.

A 2017/3. számban utalok vissza erre, amit most felolvastam. Ott pedig az van leírva, hogy amikor elindult a Balaton déli partján a vasút 1861-ben, akkor a kalauzoknak kiadtak egy utasítást, hogyha az utasok közül valaki leállna vele hosszasan trécselni, akkor ne engedje magát a munkától megfosztani, hanem hivatkozzon a szolgálati teendőire, és udvariasan köszönjön el tőle. Tehát a kalauznak a munkájára kell koncentrálni, nekünk pedig az Úr Jézusra. Így tudunk előre haladni.

Van egy rövid imádság, ezt mondjuk el közösen: *Uram, köszönöm az időt. Köszönöm a napok lehetőségeit. Köszönöm a felszabadító vezetésedet, amit minden percben adsz. Köszönöm a tanácsokat, a mennyei útmutatást, hogy a Te tetszésed felszabadít a körülmények, és más elvárásai rendszerek kényszere alól. Köszönöm, hogy veled jó. Te örök, mennyei értékkel fogsz mérni, és a Te mennyei értéked mellé állíthatok oda mindent. Egész életemet, a perceimet, az életszakaszaimat, a kapcsolataimat, és mindazt, amit terveztél a számomra.*

Köszönöm, hogy nálad mindig van újrakezdés, mindig van új lehetőség, mindig van gyönyörű, kibontakozó áldott élet, amit Te percenként adsz, és bontasz ki. Köszönöm a közösséget veled! Ámen.

A ságvári újság is elkészült. Ez már a pünkösdi szám. Az első oldalon arról a negyven napról van szó, amit Jézus a földön töltött. Ez egy nagyon rövid összefoglaló. Igazából akkor lesz ez teljes, ha az ottani Igéket hozzá olvassátok. Annyi hely nem volt, hogy azt le lehessen írni, csak az utalásokat. A második és a harmadik oldalon pedig Kenyon könyvéből idéztem a pünkösddel kapcsolatos részt. A hátoldalon pedig Reinhard Bonnkrétól van egy rövid üzenet arról, hogy Isten kiválaszt bennünket. Még két bizonyság van a negyedik oldal alján, amiről már korábban hallottatok, mert ezeket megosztottuk veletek.

Mondjuk együtt: A testünket Isten élete tölti be, nem a betegség. Ámen. Halleluja!

Tegnap a pesti tanításban egy gondolatot leírtam: Nekünk nem kell azzal foglalkozni, hogy ki mit tesz, vagy ki mit nem tesz.

Ágnes: Csak egy pár mondat, mert eszembe jutott. Egyszer volt valamelyik tanításban – most már nem emlékszem, hogy melyikben – Mártáról és Máriáról szó. Hogyha Márta is odaült volna Jézushoz, és nem süttött-főzött volna, akkor Jézus tudott volna gondoskodni arról, hogy legyen mit enniük. Ez volt valamelyik pesti tanításban egyszer, de már nem emlékszem, melyikben. Szó volt ma arról, hogy inkább jöjjünk el gyülekezetbe, és akkor tegyük félre mindent, az Úrnak szenteljük ezt az időt. Szántódon történt, hogy amikor a szántódi alkalom volt, ugyanakkor volt egy másik teremben egy nyugdíjas összejövetel is. Voltak nyugdíjasok, akik inkább az alkalomra jöttek, nem a nyugdíjas összejövetelre. Ámen.

Köszönjük az Úr Jézusnak, hogy ma velünk volt! A szeretet záróénekekkel mára elbúcsúzunk egymástól.

*A barna színnel jelzett igeversék más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

